

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobkyně: **V. N.**, zast. Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 11. 4. 2018, č. j. 30 A 95/2017 - 72,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovaná **je povinna** uhradit žalobkyni náklady řízení o kasační stížnosti ve výši 4114 Kč k rukám zástupce žalobkyně Mgr. Petra Václavka do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobkyně se žalobou domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 21. 4. 2017, č. j. MV-34889-5/SO-2017, jímž žalovaná zamítla její odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „ministerstvo“), ze dne 3. 2. 2017, č. j. OAM-20836-15/DP-2016, a toto rozhodnutí potvrdila. Rozhodnutím ministerstva bylo podle § 44a odst. 3 s odkazem na § 35 odst. 3, § 37 odst. 2 písm. b) ve spojení s § 46 odst. 7 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) rozhodnuto tak, že žádost žalobkyně o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání se zamítá a platnost povolení k dlouhodobému pobytu se neprodlužuje.

[2] Žalobkyni byl na území České republiky povolen dlouhodobý pobyt za účelem podnikání OSVČ od 13. 8. 2014 do 12. 8. 2016, o jehož prodloužení požádala dne 21. 7. 2016. Dne 10. 10. 2016 vyzvalo ministerstvo žalobkyni k doložení prostředků k pobytu ve smyslu § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců; ve stanovené lhůtě žalobkyně vady žádosti neodstranila; následně v rámci seznámení se s podklady pro vydání

rozhodnutí doložila dne 17. 1. 2017 přiznání k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2016. K tomu ministerstvo uvedlo, že k přiznání k dani z příjmů fyzických osob nelze přihlídnout, jelikož z něj není patrný výsledek vyměřovacího řízení, jež je od 1. 1. 2011 sdělován správcem daně formou platebního výměru; žalobkyně tak dle ministerstva nedoložila zákonem požadovanou výši úhrnného měsíčního příjmu dle § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců.

[3] Proti rozhodnutí ministerstva podala žalobkyně odvolání, v němž tvrdila, že nebyl řádně zjištěn skutkový stav, jelikož v době od podání žádosti až do seznámení s podklady nemohla získat platební výměr na daň z příjmů fyzických osob za rok 2016. K tomu odkázala na jiné správní rozhodnutí v obdobném případě, kde bylo považováno přiznání k dani z příjmů fyzických osob za dostačující podklad; dále namítala, že ministerstvo se nedostatečně zabývalo přiměřeností vydaného rozhodnutí a dále porušilo § 68 odst. 3 správního řádu. Žalovaná neshledala odvolání důvodné a rozhodnutí ministerstva potvrdila.

[4] Proti rozhodnutí žalované podala žalobkyně žalobu u Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“); v ní zejména namítala, že žalovaná ani správní orgán I. stupně se nezabývaly doloženým daňovým přiznáním za rok 2016, v čemž spatřovala nezákonný postup správních orgánů. Platební výměr, který správní orgány požadovaly, nebylo až do konce odvolacího řízení možné doložit; namítla přepjatý formalismus správních orgánů jakožto nezákonný a rozporný s ústavními principy demokratického právního státu a k tomu odkázala na korelující nálezy Ústavního soudu. Krajský soud shledal žalobu důvodnou a rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 21. 4. 2017, č. j. MV-34889-5/SO-2017 a rozhodnutí ministerstva ze dne 3. 2. 2017, č. j. OAM-20836-15/DP-2016 zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení.

[5] Žalovaná (dále jen „stěžovatelka“) napadá rozsudek krajského soudu v celém rozsahu z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a), c) a d) s. ř. s. a namítá nesprávné posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, nepřislušnost soudu a nepřezkoumatelnost.

[6] Stěžovatelka je přesvědčena, že v prvním stupni rozhodoval místně nepřislušný soud. Žalobkyně měla do dne nabytí právní moci rozhodnutí stěžovatelky platné povolení k dlouhodobému pobytu na adrese X, P. Podle § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců tak byl místně příslušným soudem Městský soud v Praze. Stěžovatelka odkazuje na ustálenou soudní praxi, dle které se v případě ukončení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za místo hlášeného pobytu cizince v době podání žaloby považuje úředně evidované místo hlášeného pobytu bezprostředně před nabytím právní moci rozhodnutí správního orgánu druhého stupně. V daném případě žalobkyně až do okamžiku přiznání odkladného účinku žaloby neměla platné pobytové oprávnění a tím pádem nemohla měnit místo hlášeného pobytu, ačkoli žalobkyně žalované předložila dne 17. 5. 2017 doklad o potvrzení ubytování v Plzni společně s formulářem o oznámení změn.

[7] Stěžovatelka dále namítá, že žalobkyně uplatnila námitku o nezohlednění § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců až v žalobě, v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně porušení tohoto ustanovení nezmiňovala, žalovaná se jím proto nemohla zabývat.

pokračování

[8] Stěžovatelka v kasační stížnosti vyslovila nesouhlas s právním názorem krajského soudu, že měla v případě žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu analogicky postupovat jako v případě žádosti o povolení k trvalému pobytu dle § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. K tomu uvedla, že změnou zákona o pobytu cizinců, s účinností od 31. 3. 2011, byla cizincům pobývajícím na území na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání stanovena dle § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců povinnost předložit doklad o úhrnném měsíčním příjmu v požadované výši. Následně stěžovatelka citovala důvodovou zprávu k výše zmiňované změně zákona, ze které je dle ní zřejmé, že reaguje na analýzu uvedenou v usnesení vlády České republiky č. 171/2009 k zajištění bezpečnostní situace České republiky v souvislosti s propouštěním zahraničních pracovníků v důsledku hospodářské krize.

[9] Stěžovatelka má za to, že z pouhého přiznání k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2016 nelze určit úhrnný měsíční příjem žalobkyně. V souladu s § 3 správního řádu by bylo namístě vycházet z platebního výměru na daň z příjmů fyzické osoby, jenž je výsledkem vyměřovacího řízení, a to tak, aby byl zjištěn skutečný stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Na podporu tohoto právního názoru uvádí stěžovatelka §§ 1 odst. 3, 134 odst. 1, 134 odst. 3 písm. a) bod 1, 135 odst. 1, 139 odst. 2 a 147 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „daňový řád“). Stěžovatelka taktéž argumentuje i rovností účastníků řízení, stanovení čistého příjmu podnikatele z podnikání je dle ní nutné, neboť cizinci prokazující příjem ze zaměstnání v případě žádosti o pobytové oprávnění za účelem sloučení rodiny předkládají dle § 356 odst. 3 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce průměrný čistý výdělek, který se zjistí z průměrného měsíčního hrubého výdělku odečtením pojistného na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, pojistného na všeobecné zdravotní pojištění a zálohy na daň z příjmu fyzických osob ze závislé činnosti. Žalobkyně by se dle stěžovatelky mohla dostat do výhodnějšího postavení než jiní účastníci řízení, jež mají příjmy ze zaměstnání a za něž jsou odváděny povinné platby a zálohy ze strany zaměstnavatele.

[10] Podle stěžovatelky se § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců vztahuje k žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu, nikoliv k žádosti o povolení dlouhodobého pobytu za účelem podnikání, § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců je v daném případě nutné považovat za ustanovení speciální. Stěžovatelka odkazuje na praxi ministerstva, dle které lze vyžadovat k prokázání příjmu platební výměr na daň z příjmů fyzických osob. Stejný závěr pak dle stěžovatelky vyplývá i z rozsudku Krajského soudu v Plzni sp. zn. 30 A 75/2017 ze dne 28. 2. 2018.

[11] Rozsudek krajského soudu je dle stěžovatelky nepřezkoumatelný, neboť argumentace obsažená v odůvodnění není přílehavá na daný případ. Stěžovatelka poukazuje na skutečnost, že správní orgán I. stupně žalobkyni vyzval k odstranění vad žádosti dle § 45 odst. 2 správního řádu a poučil ji jak o způsobu dokládání příjmů z podnikání u osob samostatně výdělečně činných, tak o důsledcích nedoložení náležitostí žádosti ve smyslu § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců. V poučení pak bylo mimo jiné uvedeno, že dokladem o příjmu není přiznání k dani z příjmů fyzických osob. Pakliže

měla žalobkyně za to, že ve stanovené lhůtě není možné platební výměr za rok 2016 předložit, měla řádně a včas požádat o prodloužení lhůty k odstranění vad žádosti.

[12] Vzhledem k výše uvedenému stěžovatelka navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 11. 4. 2018, č. j. 30 A 95/2017 - 72, zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[13] Žalobkyně ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvádí k námitce místní příslušnosti soudu, že v době podání žaloby byla hlášena k pobytu v místě spadajícím pod místní příslušnost Krajského soudu v Plzni. K tomu dodává, že k samotné změně bydliště, se kterou se pojí vznik povinnosti ohlásit změnu místa pobytu, mohlo dojít i před právní mocí rozhodnutí stěžovatelky, přičemž cizinec má povinnost takovou změnu ohlásit do 30 dnů od rozhodného okamžiku. Právo na spravedlivý proces a na zákonného soudce je dle žalobkyně zaručeným lidským právem a jako takové pak náleží fyzickým osobám, nikoliv správnímu orgánu, proto není žalobkyni zřejmé, z jakého důvodu a titulu by takové porušení namítal správní orgán. Rovněž přetrvává přesvědčení žalobkyně, že je na místě, aby správní orgány reflektovaly daňové přiznání, které jim poskytla. Závěrem žalobkyně namítá, že rozsudek, na který stěžovatelka odkazuje, se zabývá skutkově odlišným případem. Vzhledem k výše uvedenému žalobkyně navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl nebo jako nedůvodnou zamítl.

[14] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu a z důvodů uvedených v kasační stížnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[15] V logice uspořádání kasačního přezkumu se musel zdejší soud nejdříve zabývat námitkou vytykající nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku.

[16] Z judikatury Ústavního soudu [viz náleze ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94 (N 34/3 SbNU 257), příp. náleze ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97 (N 85/8 SbNU 287); rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná na nalus.usoud.cz] plyne, že jedním z požadavků vyplývajících z práva na spravedlivý proces a z principů právního státu je povinnost soudů svá rozhodnutí řádně odůvodnit. Z odůvodnění soudního rozhodnutí musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Nejvyšší správní soud konstatuje, že v souzeném případě úvaha krajského soudu výše uvedené předpoklady splňuje. Z napadeného rozsudku je zřejmé, z jakých důvodů dospěl krajský soud k závěru o důvodnosti žalobní argumentace žalobkyně. Krajský soud v přezkoumávaném rozsudku srozumitelně vyložil svůj náhled na věc a uvedl, jak se měla stěžovatelka s předloženým daňovým přiznáním vypořádat.

[17] Nejvyšší správní soud se následně zabýval namítanou místní nepříslušností Krajského soudu v Plzni. Podle § 7 odst. 2 s. ř. s. je k řízení místně příslušný soud, v jehož obvodu je sídlo správního orgánu, který ve věci vydal rozhodnutí v prvním stupni nebo jinak zasáhl do práv toho, kdo se u soudu domáhá ochrany, nestanoví-li s. ř. s. nebo zvláštní zákon jinak. Zákon o pobytu cizinců, který je v daném případě zvláštním zákonem, v § 172 odst. 6 stanovil, že k řízení o žalobě proti správnímu rozhodnutí a o

pokračování

žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu je místně příslušný krajský soud, v jehož obvodu je cizinec v den podání žaloby hlášen k pobytu.

[18] Zkoumáním místní příslušnosti ve správním soudnictví se zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ve svém usnesení ze dne 20. 11. 2018, č. j. Nad 99/2018 – 75, přičemž došel k následujícím závěrům: „*Krajský soud může podle § 105 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. z vlastní iniciativy zkoumat nedostatek místní příslušnosti jen do doby, než začne jednat ve věci samé, tj. do doby, než při ústním jednání vyzve účastníky k přednesům ve věci. Rozhoduje-li soud bez jednání, může místní příslušnost zkoumat do vydání rozhodnutí ve věci samé. Na tomto závěru nic nemění ani skutečnost, že místně nepřislušný krajský soud již učinil procesní úkony týkající se vedení řízení či vydal rozhodnutí procesního charakteru, ani doba, která mezitím uplynula od podání žaloby...Později může krajský soud místní příslušnost zkoumat jen k námitce účastníka řízení, která však musí být uplatněna při jeho prvním úkonu vůči soudu.*“

[19] Prvním úkonem stěžovatelky vůči krajskému soudu byl její přípis dne 8. 6. 2017, ve kterém se vyjadřovala k žádosti žalobkyně o přiznání odkladného účinku podané žalobě a kterým žádala o zaslání žaloby, která jí byla prve krajským soudem zaslána chybně. Stěžovatelka však v tomto přípisu (ani kdykoli později do jednání soudu dne 11. 4. 2018 – z účasti na něm se stěžovatelka omluvila) nedostatek místní příslušnosti krajského soudu nenamítala. Námitka místní nepřislušnosti byla uplatněna až v řízení o kasační stížnosti, tedy zjevně opožděně; Nejvyšší správní soud tak nepřistoupil k jejímu věcnému posouzení.

[20] Nejvyšší správní soud považuje úvahy krajského soudu týkající se žalobkyní předloženého daňového přiznání za správné. Ustanovení § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců vyžaduje, aby cizinec žádající o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání předložil doklad prokazující, že úhrnný měsíční příjem cizince a společně s ním posuzovaných osob pobývajících na území nebude nižší než součet částek životních minim cizince a s ním společně posuzovaných osob a nejvyšší částky normativních nákladů na bydlení stanovených pro účely příspěvku na bydlení zvláštním právním předpisem nebo částky, kterou cizinec věrohodně prokáže jako částku skutečných odůvodněných nákladů vynakládaných na bydlení své a společně posuzovaných osob. Zákon o pobytu cizinců v citovaném ustanovení neudává taxativní výčet jedině možných dokladů, které lze k prokázání úhrnného měsíčního příjmu použít. Proto nemůže obstat poučení obsažené ve výzvě k odstranění vad ze dne 10. 10. 2016, ve kterém správní orgán I. stupně žalobkyni sdělil, že dokladem o příjmu není přiznání k dani z příjmů fyzických osob za uplynulé zdaňovací období. Obdobné stanovisko použil správní orgán I. stupně také ve svém rozhodnutí, přičemž dle něj „*dokladem o příjmu není přiznání k dani z příjmů fyzických osob za uplynulé zdaňovací období, neboť z něj není patrný výsledek vyměřovacího řízení. Počínaje 1. 1. 2011 totiž správce daně sděluje výsledek vyměřovacího řízení již pouze formou platebního výměru.*“ Stěžovatelka závěry správního orgánu I. stupně potvrdila s tím, že není možné určit úhrnný měsíční příjem žalobkyně pouze na základě předloženého daňového přiznání, protože se výše tvrzené daně může lišit od daně stanové správcem daně v platebním výměru a nebyl by tak zjištěn skutečný stav věci, o kterém nejsou důvodné pochybnosti.

[21] Taková odůvodnění neshledává Nejvyšší správní soud jako přesvědčivá a dostatečná a na rozhodnutí správních orgánů tak lze nazírat jako na nepřezkoumatelná. Nejvyšší správní soud se shodně jako krajský soud domnívá, že s odkazem na § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je obecně přijatelné, aby úhrnný měsíční příjem byl prokazován např. i přiznáním k dani z příjmů fyzických osob. Pokud měl správní orgán o daňovém přiznání žalobkyně jakékoliv pochybnosti, mohl žalobkyni podle § 64 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 45 odst. 2 správního řádu vyzvat k doložení platebního výměru a řízení přerušit až do doby, kdy jej bude žalobkyně moci získat v řádném vyměřovacím řízení. Nelze ale akceptovat, aby správní orgán odmítl předkládané daňové přiznání bez řádného odůvodnění a v důsledku toho také zamítl žádost žalobkyně, která dle Nejvyššího správního soudu formálně splňovala veškeré zákonem požadované náležitosti.

[22] Nejvyšší správní soud konstatuje, že krajský soud dospěl zcela ke správnému závěru, že dle § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců daňové přiznání je primárním způsobem prokázání příjmu ze samostatné výdělečné činnosti, pokud jde o doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu. Je pravdou, že zatímco u pobytu trvalého je předložení daňového přiznání přímo specifikováno v uvedeném ustanovení, u dlouhodobého pobytu to zákon nestanoví. Nicméně nelze shledat žádný logický důvod pro diskvalifikaci určitého předkládaného dokladu (daňového přiznání), za situace, kdy je sledován stejný cíl: cizinec musí prokázat, že disponuje dostatečnými příjmy, že je schopen hradit náklady pobytu na území České republiky ze svých dosahovaných příjmů a případných dalších, společně posuzovaných osob. Přestože tedy žalobkyně v rozporu s výzvou dokládala své příjmy daňovým přiznáním, ačkoliv byla ve výzvě poučena o možnosti zamítnutí žádosti pro případ nedoložení příjmu způsobem tam uvedeným, postupovaly správní orgány formalisticky a nesprávně. Nelze učinit závěr, že žalobkyně neprokázala výši svých příjmů jen z toho důvodu, že tak činila předložením daňového přiznání (které správní orgán a priori vyloučil), a nikoli požadovaného platebního výměru. Nelze nadto pominout, že předložila-li k výzvě ministerstva žalobkyně daňové přiznání za rok 2016 dne 17. 1. 2017, učinila tak v době, kdy dosud neuběhla lhůta pro podání daňového přiznání za uvedené zdaňovací období dle § 136 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád; správce daně nemohl postupovat dle § 140 daňového řádu a platební výměr vydat; to mohl učinit nejprve k datu 1. 4. 2017; v tomto směru tak bylo požadováno po žalobkyni plnění nemožného. Svůj příjem dokládala tedy žalobkyně způsobem možným, který je zákonem o pobytu cizinců, byť na jiném místě, aprobován; v souvislosti s prokázáním příjmu v případě pobytového oprávnění dle § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců není taxativním výčtem vyloučen. Nelze proto příjem tímto způsobem prokazovaný zcela ignorovat a doklad, kterým jej žalobkyně prokazuje bez dalšího vyloučit z hodnocení. Na uvedeném nic nemění fakt, že citované ustanovení dále pod písm. f) stanoví, že na požádání je povinen cizinec předložit rovněž platební výměr. Jinými slovy, samotný fakt, že nebyl platební výměr předložen (nadto v té době ani předložen být nemohl), nemůže znamenat závěr o nedostatečnosti příjmu, aniž by byla jeho výše vůbec fakticky hodnocena.

[23] Zcela jistě správní orgán může mít pochybnosti o tom, zda se jedná o shodné daňové přiznání, které bylo rovněž předloženo příslušnému finančnímu úřadu, nebo se může z různých dalších okolností jevit údaj tam uvedený zcela iluzorní, vymyšlený, pochybný apod.; tyto pochybnosti však musí správní orgán vyslovit a odůvodnit. Přiznání

pokračování

pobytového oprávnění je vázáno nikoli na předložení jediného konkrétního dokladu, ale na faktickém prokázání dostatečnosti příjmů žadatele k zajištění pobytu na území České republiky. K prokázání této skutečnosti lze použít různých dokladů. Měl-li tedy správní orgán pochyby o údajích deklarovaných žalobkyní, měl vyčkat výsledků vyměřovacího řízení (které již mimo jiné v době rozhodování stěžovatelky o odvolání byly, resp. reálně mohly být známy a nic nebránilo tomu žalobkyni vyzvat k předložení platebního výměru); pokud tak stěžovatelka neučinila, nelze její postup shledat souladný s § 3 správního řádu, neboť závěr o nedostatečnosti prostředků pro pobyt na území učinila, aniž by skutkový stav fakticky zjišťovala a hodnotila.

[24] Nejvyšší správní soud shledal postup krajského soudu zcela souladný se zákonem, neshledal kasační stížnost důvodnou, proto ji v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[25] O nákladech řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Neúspěšná stěžovatelka je povinna uhradit žalobkyni náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti; Nejvyšší správní soud přiznal žalobkyni náhradu nákladů dle vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, a to za jeden úkon právní služby – podání vyjádření ke kasační stížnosti (3100 Kč) a jeden režijní paušál (300 Kč); vzhledem k tomu, že zástupce žalobkyně předložil osvědčení k registraci k DPH, zvyšuje se odměna ve výši 3400 Kč o tuto daň ve výši 21%; celkem tedy 4114 Kč. Tuto částku je stěžovatelka povinna uhradit k rukám zástupce žalobkyně do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku; zástupce žalobkyně uvedl účet vedený u UnitCredit Bank Czech Republic, Jungmanova 31, Praha, č. ú. 2108265237/2700, var. symbol: 2017108.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. ledna 2019

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu